

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: J. L., zastoupený JUDr. Vladimírem Krčmou, advokátem se sídlem Střelecká 437, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 12. 2017, č. j. 52 Af 54/2015 – 106,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč, který bude vyplacen k rukám jeho advokáta JUDr. Vladimíra Krčmy z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2015, č. j. 34826/15/5200-10424-709923. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj, Územního pracoviště v Pardubicích ze dne 28. 1. 2015, č. j. 128060/15/2801-50521-605156, kterým

byla žalobci doměřena daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období 2009 ve výši 112 515 Kč.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud předně nepřisvědčil námitce žalobce, že výpověď pana M. bylo prokázáno, že platby přijaté od tohoto svědka ve výši 2 x 15 000 Kč, které proběhly v lednu a březnu roku 2009, byly splátkami na půjčku poskytnutou žalobcem panu M. na osobní automobil a nikoliv platbami nájemného, a proto o tuto částku neměl být navýšen základ daně. Žalobce totiž v řízení uvedl rozporná tvrzení o tom, kdo měl být příjemcem půjčky a popřel nájemní vztah s p. M. Pan M. pak uvedl, že částky byly platbami nájemného v nemovitosti, kde byl nájemníkem v roce 2008 (rokem 2009 si nebyl jist) a od žalobce si půjčil maximálně 50 000 Kč na koupi osobního automobilu. Bývala manželka žalobce paní S. L. uvedla, že pan M. byl v nájmu v domě v B. do dubna 2009 s nájmem asi 15 000 Kč. Z výpisu z účtu žalobce se pak podává, že na něj docházely pravidelně platby v hodnotě 15 000 Kč, a poslední čtyři platby se shodovaly v návaznosti ve variabilních symbolech (11/2008, 12/2008, 1/2009, 2/2009). Podle krajského soudu tak správci daně vznikla oprávněná pochybnost a důkazní břemeno se přesunulo na žalobce. Ten však nepředložil žádné jiné důkazy a tím břemeno důkazní neunesl. Argumentaci, že žalobce zapůjčil panu M. nějaké peníze na zakoupení osobního automobilu, nelze plně přisvědčit, protože pan M. si nepamatuje zapůjčenou částku a z dostupných rejstříků správce daně zjistil, že si pan M. žádný automobil v letech 2008 a 2009 nekoupil.

[3] Podle krajského soudu žalobce dále neunesl důkazní břemeno ve vztahu k částce 170 000 Kč, která měla být použita k zakoupení nábytku do pronajímaných nemovitostí. Žalobce sice předložil kupní smlouvy k nábytku, avšak neprokázal, v jakých nemovitostech se měl nábytek nacházet. Současně z jeho vyjádření ze dne 7. 2. 2012, ve kterém uvedl, že nábytek je již s největší pravděpodobností vyřazen a zlikvidován, lze usoudit, že žalobce nemá přesnou informaci o tom, kde se nábytek nacházel a zda je dále používán. Správce daně přitom provedl v bytě na ulici Š. (nejpravděpodobnější umístění nábytku) místní šetření za asistence paní L., která později uvedla, že až na kuchyňskou linku je byt vybaven stejně, jako když v něm bydlela s žalobcem, a že si není vědoma, že by žalobce v roce 2009 kupoval nějaký movitý majetek.

[4] Krajský soud neshledal pochybení v postupu daňových orgánů ani ve věci údajně vrácené kauce panu B. ve výši 18 000 Kč, která měla být podle žalobce uznána jako výdaj sloužící k dosažení a udržení příjmu. Žalobce nijak nedoložil, že kauce byla zahrnuta do příjmů v daňovém přiznání za rok 2008 a tudíž ji lze v roce 2009 odepsat jako výdaj, pouze odkázal na daňové přiznání s tím, že účetní doklady již zlikvidoval. Žalobci nesvědčí ani fakt, že nájemní vztah s panem B. započal již v roce 2005, zatímco kauce měla být uhrazena až v roce 2008. K věci byla vyslechnuta paní B., která potvrdila, že pravidelně poukazovala ze svého účtu částku 5 000 Kč na účet žalobce, což je patrné i z výpisu z jejího účtu. Dále paní B. uvedla, že od listopadu 2008 bydlela v bytě sama. V odvolacím řízení se přitom žalobce ani po výzvě k této věci nevyjádřil a odvolací orgán tak jeho námitku neuznal. K námitce žalobce, že měl být vyslechnut i pan B., soud uvedl, že s ohledem na výpověď paní B. považuje zjištění skutkového stavu za dostatečné, přičemž žalobce byl v řízení v tomto ohledu pasivní.

[5] Stejně tak žalobce nepředložil žádný důkaz o svém tvrzení, že za paní P., které pronajímal nebytový prostor, platil povinné úhrady (fond oprav, energie a další). Z vyjádření dotčeného společenství vlastníků a z výpisu jejich bankovního účtu nadto prokazatelně vyplývá, že platby na tyto povinné úhrady prováděla sama paní P.

pokračování

[6] Žalobce také nesouhlasil se zahrnutím plateb 2 x 30 000 Kč od společnosti SOMO s.r.o. do základu daně, protože tyto platby nebyly úhradou nájmu, nýbrž se jednalo o úhradu vzniklé škody na nemovitosti po skončení nájmu. Ani v tomto případě však krajský soud neshledal v postupu daňových orgánů pochybení, protože tvrzení žalobce je v rozporu s údaji na běžném účtu společnosti SOMO s.r.o., kde jsou tyto platby označeny jako nájemné za prosinec 2009 a leden 2010. Nadto Bc. Z. V., zmocněnec firmy SOMO s.r.o., na výzvu správce daně potvrdil, že společnost si pronajímala byty pro zaměstnance pracovních agentur, avšak o způsobené škodě ve společnosti nejsou žádné záznamy. Žalobce sice ve svém podání ze dne 24. 2. 2014 uvedl k této věci nové skutečnosti a přiložil dopis od pana P. M., který společnost SOMO s.r.o. v minulosti zastupoval v předmětném nájemním vztahu, nicméně se tak stalo až po uplynutí lhůty k vyjádření ke zprávě o daňové kontrole.

[7] Jako zákonné vyhodnotil krajský soud i dodanění částky 81 190 Kč, která byla uhrazena v roce 2009 jako nájemné na účet paní L. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, když podle § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů dodal tyto příjmy u žalobce, jelikož v době těchto příjmů byli pan a paní L. manželé a nájem plynul z nemovitosti v režimu SJM. Fakt, že v krátkém čase po tomto období došlo k rozvodu, již není pro daňové orgány rozhodný.

[8] Stejně tak žalobce podle krajského soudu neunesl důkazní břemeno ve vztahu k uznání výdaje v částce 15 316 Kč, která měla být započtena proti faktuře č. 270100039 pro společnost Bromo s.r.o. ke dni 11. 11. 2009. Z odpovědi společnosti Bromo s.r.o. je totiž patrné, že k uhrazení vzájemným zápočtem mělo dojít až dne 24. 3. 2010.

[9] Totéž krajský soud uvedl ve vztahu k neuznání výdaje v částce 46 115 Kč za malířské práce údajně provedené panem K. V. na nemovitosti v ulici Š. v P. Žalobce sice předložil doklad o provedených pracích, avšak chybělo na něm datum vystavení a správce daně shledal pochybnými rovněž razítko a podpis. Ze svědecké výpovědi pana V. pak vyplynulo, že ten žalobce nezná, práce pro něho neprováděl, podpis na dokladu není jeho a Š. ulici nezná, jelikož ani nepochází z Pardubic. Dále z účetnictví pana V. správce daně zjistil, že pod uvedeným číslem faktury má evidovanou jinou objednávku pro jinou osobu. Žalobce navrhoval provést grafologický rozbor podpisu na faktuře, to však správce daně odmítl z důvodu hospodárnosti řízení a efektivity, provedení jiného důkazu žalobce nenavrhl.

[10] Krajský soud se dále ztotožnil se závěrem daňových orgánů o nedůvěryhodnosti žalobcem předložených dokladů pod čísly 9, 17, 18 a 22 k uplatněným výdajům. Správci daně vznikly důvodné pochyby o jejich věrohodnosti z toho důvodu, že doklady byly vystaveny na jiné osoby. Paní L. jako spoluvlastnice nemovitostí k těmto dokladům uvedla, že se ani jeden nevztahuje k pronajímaným nemovitostem. Doklad pod číslem 9 měl potvrzovat nutný výdaj ve výši 9 000 Kč za opravu střechy garáže u pronajímané nemovitosti. Tuto záležitost měla vyřizovat matka žalobce, která je však vlastníkem garáže v ulici D., kterou žalobce nevyužívá k výdělečné činnosti a není tedy vyloučeno, že dotčené práce byly provedeny právě zde. Ve věci výdajů pod doklady č. 17, 18 a 22 žalovaný vyzval žalobce k prokázání jeho tvrzení výzvou ze dne 7. 1. 2015, ten se však ve stanovené lhůtě k věci již nevyjádřil.

[11] Žalobce dále žádal, aby byly do nutných výdajů dle § 9 zákona o daních z příjmů zahrnuty placené úroky z hypotečního úvěru na koupi bytu v lokalitě N.. Tento byt byl sice pořízen pro rodinného příslušníka, avšak po změně okolností byl v kontrolovaném zdaňovacím období již pronajímán. Správce daně řádně vyzval žalobce k doložení příjmů za toto období spojené s bytem v lokalitě N., žalobce se však ve lhůtě nevyjádřil. Pouze uvedl, že byt využívala od 1. 6. 2008 do 30. 4. 2009 paní V., která se domluvila s žalobcem, že nájemné uhradí později kvůli zadluženosti (tato pohledávka stále trvá), nesdělil však konkrétní částku a jiné podrobnosti. Po ukončení nájmu paní V. měl byt využívat pan H., což potvrdilo dotčené společenství vlastníků i Česká pošta. Žalobce však uvedl, že pana H. nezná a neeviduje od něj žádné příjmy. Na výzvu správce daně k doložení příjmů za kontrolované období žalobce pouze uvedl, že si již na okolnosti po tak dlouhé době nepamatuje. Žalobce tudíž podle krajského soudu opět neunesl důkazní břemeno k tvrzeným výdajům.

[12] Soud dále hodnotil postup správce daně ve věci svědeckých výpovědí, které žalobce v žalobě napadal, přičemž konstatoval, že žalobce neuvedl žádnou konkrétní údajně křivou výpověď ani jméno nedůvěryhodného svědka. Z obsahu spisu lze podle krajského soudu mít za to, že žalobce primárně napadá svědecké výpovědi paní L. Soud se však ztotožnil s názorem daňových orgánů, že není úkolem správce daně hodnotit zdravotní stav svědka v roce 2009, když svědecká výpověď byla provedena v roce 2014. Krajský soud neshledal pochybení na straně odvolacího orgánu ani v tom, že nevyzval žalobce k doplnění odvolání.

[13] Závěrem krajský soud poukázal na skutečnost, že žalobce sice tvrdí, že žalovaný v rozhodnutí označil některé daňové doklady za neúplné, avšak neuvedl, v čem jejich neúplnost spatřuje, ani nekonkretizoval, u kterých dokladů mělo k takovému pochybení dojít. Není přitom úkolem soudu dohledávat za žalobce okolnosti na podporu jeho tvrzení, tím by byla porušena zásada dispozicní. Žalobce pouze tvrdí nesprávné posouzení daňových dokladů pod čísly 9, 17, 18 a 22, s nimiž se však dle názoru soudu daňové orgány dostatečně vypořádaly (viz výše). Stejná situace platí také u námitky žalobce, že žalovaný ve svém rozhodnutí často odkazoval na výzvy zaslané žalobci, avšak tyto výzvy nijak nekonkretizoval. Takováto námitka je velmi obecná a nelze ji tedy konkrétně přezkoumat. Z daňového spisu je navíc možno zjistit, jaké výzvy byly žalobci odeslány a jak na ně bylo reagováno, nelze tedy daňovým orgánům klást za povinnost každou jednotlivou výzvu dopodrobna označit.

II. Kasační stížnost a navazující vyjádření

[14] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Stěžovatel nejprve obsáhle ocitoval a zopakoval veškeré své argumenty uplatněné „v rámci správní žaloby a řízení o ní ve svých podáních“, a dále uvedl, že na nich setrvává. Následně namítl, že krajský soud pouze obecně poukázal na to, že orgány veřejné moci nemusí svá tvrzení detailně zdůvodňovat z důvodu zásady efektivity a hospodárnosti řízení, které však byly v projednávané věci zásadně porušeny, neboť daňová kontrola trvala pět a půl roku, přestože správce daně prověřoval pouze 28 jednoduchých dokladů. Navíc krajský soud v napadeném rozsudku vychází z tvrzení žalovaného, přejímá jeho argumentaci, nekonfrontuje řádně jednotlivé žalobní námitky s obsahem správních spisů a

pokračování

nezaujímá vlastní stanovisko k věci. Stěžovatel má za to, že svoji důkazní povinnost v daňovém řízení splnil.

[16] Stěžovatel především nesouhlasí se zamítnutím žaloby „*ve věci vrácení půjčky panu M.*“. Krajský soud se podle něj opírá o výpověď pana M. a připouští, že ten ve své výpovědi neuvádí s dostatečnou jistotou, že platby 2 x 15 000 Kč byly platbami za nájem, avšak jednoznačně potvrdil, že si od stěžovatele půjčil 50 000 Kč, které postupně splácel. Označení plateb textem na výpisu z účtu jako nájem za 1/2009 a 2/2009 nemůže být podle stěžovatele považováno za nevyvratitelný důkaz, neboť, jak bylo sděleno správci daně, příkazy k úhradě prováděla účetní, která neznala všechny skutečnosti týkající se vztahu pana M. a stěžovatele. Dále se soud opírá o výpověď bývalé manželky stěžovatele, která jej po rozchodu fyzicky napadla a byla za to pravomocně odsouzena k podmíněnému trestu odnětí svobody, a vědomě dělala celou řadu kroků se snahou jej poškodit. Krajský soud se také nevypořádal s tím, že pan M. v roce 2009 už v rodinném domě v B. nebydlel a v jeho výpovědi tato skutečnost zazněla, neboť se do něho již postupně stěhoval stěžovatel se svojí přítelkyní. Podle stěžovatele je mimo realitu, aby pan M. v jeho finanční situaci platil za nájem, pokud by v nemovitosti nebydlel. Tvrzení správce daně převzaté soudem, že si pan M. v té době auto nekoupil, není důkaz. Za co pan M. půjčené peníze utratil a co si za ně pořídil, není věcí věřitele – stěžovatele. Pokud někde v textu odvolání bylo omylem řečeno o půjčce pana M. žalobci, je zcela jednoznačné, že šlo o vrácení půjčky, nikoliv poskytnutí za strany pana M. Nikde v daňovém řízení obrácená situace nebyla zmíněna. Proto bylo chybou žalovaného i soudu, pokud touto textovou chybou odůvodňují svá rozhodnutí.

[17] Stejně tak stěžovatel nesouhlasí se zamítnutím žaloby ve vztahu k pořízení použitého nábytku na vybavení ubytovny ve Š. ulici. Stěžovatel předložil řádné kupní smlouvy, které soud nezpochybnil. Podle nich byl koupen nábytek vhodný pro ubytovnu, v níž bydleli zejména zahraniční dělníci a nepřizpůsobiví lidé, kteří si neuvědomovali hodnotu majetku, pročež nábytek v jejich ubytování vydržel maximálně dva nebo tři roky. Tyto skutečnosti byly správci daně sděleny, a byly tedy známé i soudu, který se však s nimi nevypořádal. Soud své odůvodnění opřel pouze o výpověď paní L., jejíž objektivnost byla stěžovatelem zpochybněna a která v ubytovně nebyla 4 roky, nestarala se o ni, a přesto si údajně pamatovala, co zde bylo za nábytek. Nábytek přitom bylo třeba za tuto dobu minimálně dvakrát vyměnit.

[18] Stěžovatel také namítal posouzení otázky vrácení kauce panu B. Krajský soud se podle něj nevypořádal se skutečností, že kauci zaplatil pan B. jako nájemce, nikoli paní B. Tuto skutečnost přitom stěžovatel prokázal potvrzením od pana B., podle kterého uvedenou kauci obdržel, tento důkaz však správce daně odmítl vzít v úvahu. Správce daně nadto vyslechl pouze paní B., která je ve věci kauce nezúčastněnou osobou a jejíž výpověď je zcela v rozporu se skutečností. Tvrzení soudu, že stěžovatel byl v této části daňového řízení pasivní, přitom není pravdivé.

[19] Dále stěžovatel uvedl, že tvrzení krajského soudu o tom, že povinné platby hradila paní P., je neúplné. Stěžovatel zopakoval své vysvětlení obsažené v odvolání, podle kterého v evidenci pro základ daně uvedl za rok 2009 jen čisté příjmy, tedy příjmy po odpočtu povinných plateb. Správce daně se správně dotázal paní P. na platby nájmu, avšak paní P. neplatila povinné platby ve vztahu ke správě domu, proto v daňovém přiznání zachytil jen čisté příjmy. Pokud správce daně požaduje do této evidence zahrnout celkové hrubé příjmy, musí naproti tomu zohlednit i výdaje. Stěžovatel přitom z celkových výdajů ve

výši 17 184 Kč uplatnil pouze částku 1 000 Kč měsíčně do fondu oprav. Vyčíslení těchto výdajů správci daně předal. Daňové orgány ani soud však tyto skutečnosti nebraly v úvahu.

[20] Stěžovatel rovněž namítal, že krajský soud ve věci plateb od společnosti SOMO s.r.o. své závěry opírá o svědeckou výpověď Bc. V., který však při výsledku uvedl, že on v té době ve společnosti nepracoval a že odmítá vytahovat 4 roky staré doklady a něco v nich hledat. To určitě nelze považovat za důkaz, že stěžovatel uvádí nepravdu. Stěžovatel přitom z vlastní iniciativy požádal o vyjádření pracovníka, který ho při jednání se společností SOMO s.r.o. zastupoval, a to PaedDr. V. Ten ve svém dopise předloženém správci daně tvrzení žalobce potvrdil a navrhl požádat o vyjádření zástupce společnosti SOMO s.r.o., který ji v danou dobu v těchto věcech zastupoval. V odvolání pak stěžovatel zejména uvedl, že to, že s problematikou byl nejlépe seznámen pan M., měly pracovnice správce daně vědět, neboť je podepsán pod všemi daňovými tvrzeními k DPH i v jiných podáních. Správce daně se však spokojil s obecnou informací od společnosti SOMO s.r.o. a nezjistil skutečnosti úplně. Na doporučení PaedDr. V. tedy stěžovatel pana M. požádal o vyjádření sám a ten v něm uvádí, že opravdu poslední dva nájemy byly použity pro úhradu škod; toto vyjádření bylo v příloze doplnění Výsledku kontrolního zjištění č. j.1395691/13/2801-05402-602279. Stěžovatel musel nakoupit stavební materiál a zajistit firmu na opravy, které nadto stály více, než byla úhrada od společnosti SOMO s.r.o., faktury na opravu správci daně předložil ve výše uvedené příloze a správce daně si jejich oprávněnost ověřoval u dodavatele oprav. Výdaje spojené s energiemi předložil již dříve. Stěžovatel dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 65/2012, podle kterého je i řízení o odvolání proti rozhodnutí správce daně a řízení o žalobě stále řízením nalézacím a daňový subjekt tak má právo předkládat další důkazy. Krajský soud proto pochybil, pokud připustil vyloučení tak důležitého důkazu a své závěry opíral pouze o výpověď Bc. V.

[21] Stěžovatel též nesouhlasí s dodaněním částky 81 190 Kč, která představuje příjmy z pronájmů nemovitostí pronajímaných paní L., jež byly placeny na její účet, a tedy měly být zahrnuty do jejího daňového přiznání. Krajský soud pouze formálně potvrdil nepravdivou informaci uváděnou správcem daně, že stěžovatel měl z účtu paní L. příjmy. Skutečnost, že stěžovatel neměl k jejímu účtu přístup ani dispoziční právo, si mohl správce daně jednoduše ověřit u poskytovatele účtu.

[22] Stejně tak stěžovatel brojí proti vyloučení výdajů na pořízení stavebního materiálu od společnosti BROMO s.r.o. Stěžovatel provedl zápočet v roce 2009, jak doložil správci daně. To, jestli zápočet provedla i uvedená společnost, nemohlo být stěžovateli známo, a nadto měl právo provést i zápočet jednostranný. Jeho tvrzení svědčí také to, že společnost BROMO s.r.o. po něm nikdy danou pohledávku neurgovala, ani nevymáhala a jejich spolupráce stále pokračuje.

[23] Co se týče vymalování místností od dodavatele K. V., správci daně byla faktura předložena jako originální doklad na stavební a malířské práce na objektu Š., který je určen k pronajímaní. Pan V. tyto práce provedl a vystavil na ně řádný daňový doklad uhrazený v hotovosti. Stěžovatel tak doklad oprávněně zahrnul do výdajů. Jestli pan V. nezahrnul tyto příjmy do svého účetnictví, příp. do daňové evidence a pod stejným číslem má jiného odběratele, nemůže jít k tíži stěžovatele. Pokud správce daně tyto výdaje vylučuje z výdajů k § 9 zákona o daních z příjmů, musí prokázat jednoznačnými důkazy svoje tvrzení, tak jak mu ukládá § 92 odst. 5 daňového řádu; prohlášení pana V. přitom takovým důkazem není. Navrhovanou grafologickou zkoušku pravosti podpisu správce daně neprovedl a ani soud žádný takový důkaz nepožadoval a považoval výpověď pana V. za

pokračování

nevyvratitelný důkaz. Přitom se nevypořádal s faktem, že faktura existuje a že je tedy vyloučeno, aby ji stěžovatel sám vyrobil, a to kvůli úspoře 6 900 Kč, což je zcela nesmyslné.

[24] Stěžovatel nesouhlasí ani se zamítnutím žaloby ve věci uplatnění výdajů z dokladů pod čísly 9, 17, 18 a 22. Podle jeho názoru je běžné, že si materiál zakoupí nájemce nebo ten, kdo opravu provede, nebo se o ni postará a on je povinen tyto náklady uhradit tak, jak mu ukládají platná ustanovení právního předpisu či smlouvy upravující pronájmem nemovitosti. Jeho matka, které byl vystaven doklad č. 9, se starala o záležitosti některých oprav. Položky na dokladech č. 17, 18 a 22 pro něj pak nakoupila přítelkyně, se kterou dodnes žije. Při místním šetření se správce daně přesvědčil, že opravovaná nemovitost existuje a že je využívána pro nájemníky. Správce daně byl požádán, ať sdělí, jaké důkazy by měl stěžovatel předložit pro jednoznačné prokázání oprávněnosti výdajů, avšak nedovedl odpovědět.

[25] Pokud jde o zaplacené úroky z hypotečního úvěru, správci daně byla předložena potvrzení o zaplacených úrocích od banky. Smlouvu o úrocích má správce daně ve svém archivu. Bohužel si pracovnice správce daně tyto kopie nevyzvedly. Jestliže má správce daně v držení písemnosti důležité pro daňové řízení, nemůže je požadovat od stěžovatele. Jestliže je ve svém archivu nenalezl a někde se ztratily, měl se k tomu přiznat a stěžovatel by se je pokusil opatřit.

[26] Žalovaný se plně ztotožnil se závěry krajského soudu a připomněl, že břemeno důkazní v daňovém řízení stíhá daňový subjekt, jehož daňová tvrzení byla správcem daně zpochybněna. Také uvedl, že námitka vůči délce daňového řízení byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby. Dále zopakoval okolnosti týkající se případu pana M. K zakoupení nábytku poznamenal, že stěžovatel sice předložil kupní smlouvy, avšak neprokázal, v jakých budovách by se měl nakoupený nábytek nacházet. Stejně tak neprokázal, že přijatá kauce od pana B. byla zahrnuta do příjmů z pronájmu ve zdaňovacím období, ve kterém byla složena. Taktéž uvedl, že výslech pana B. nebyl stěžovatelem navrhován. Tvrzení stěžovatele, že paní P. neplatila povinné úhrady je v rozporu s provedeným dokazováním. Žalovaný zásadně odmítl, že by stěžovatelem předloženou evidencí pro základ daně splnil své důkazní břemeno k této skutečnosti. Pokud jde o příjmy od společnosti SOMO, s.r.o., stěžovatel i přes řádnou výzvu správce daně nijak nedoložil, že by se mělo jednat o škody vzniklé během nájemního vztahu, předložil pouze dvě faktury, z nichž jednu správce daně zahrnul do výdajů dle § 9 zákona o daních z příjmů již v rámci daňové kontroly, a druhou měl stěžovatel již ve výdajích zahrnutou. K dodanění příjmu na účtu paní L. žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, protože nájemné plynulo z nemovitosti v SJM. Fakt, že v krátkém čase po tomto období došlo k rozvodu, již není pro zdanění rozhodný. Důkazní břemeno neunesl stěžovatel ani ve vztahu k vzájemnému zápočtu částky 15 316 Kč se společností BROMO s.r.o., o správnosti jehož data vznikla správci daně pochybnost. Pokud jde o malířské práce, po výsledku pana V. stěžovatel již nenavrhl ani nepředložil žádný důkazní prostředek, kterým by bylo tvrzení svědka vyvráceno. V odvolání sice tvrdil, že ho pan V. nemusí znát, protože za něj vždy jednala jiná osoba, ale již nesdělil, o jakou osobu se jedná. Tato osoba přitom mohla případně dosvědčit, že pan V. práce provedl. Důkazní břemeno stěžovatel neunesl ani v případě dokladů č. 9, 17, 18 a 22, a stejně tak ani vůči příjmům spojeným s bytem v lokalitě N. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že stěžovatelem obsáhle citované dosud uplatněné námitky nelze považovat za kasační důvody, a proto se jimi nemohl zabývat. Řízení o kasační stížnosti, jakožto mimořádném oprávněm prostředku proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, je totiž řízením, v jehož průběhu je přezkoumávána správnost posouzení věci a postupu krajského soudu. Rozsudek krajského soudu je tedy přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se přitom musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srovnej usnesení tohoto soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003 - 73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58)

[29] S přihlédnutím k výše uvedeným zásadám se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat ani námitkou stěžovatele, podle které žalovaný zásadně porušil zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Toto tvrzení bylo uplatněno poprvé až v rámci kasační stížnosti. Jelikož však rámec soudního přezkumu byl předurčen již v řízení o žalobě, není v řízení o kasační stížnosti přípustné uplatňovat nové důvody (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Co se týče obecné námitky stěžovatele, že krajský soud v napadeném rozsudku přejímá argumentaci, žalovaného, k té Nejvyšší správní soud uvádí, že takový způsob argumentace krajského soudu nelze sám o sobě považovat za pochybení. K tomu lze odkázat například rozsudek tohoto soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, z nějž vyplývá, že „je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

[31] K dalším námitkám stěžovatele je na místě nejprve připomenout, že z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například a rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013 - 66, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 - 70, či ze dne 14. 12. 2016, č. j. 4 Afs 179/2016 - 60) plyne, že daňové řízení obecně spočívá na zásadě, podle které každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, a dále má povinnost toto své tvrzení doložit, tedy nese také břemeno důkazní. Daňový subjekt přitom nese důkazní břemeno ke všem skutečnostem, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení (řádném či dodatečném) a v dalších podáních (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu), případně i ty skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván (§ 92 odst. 4 daňového řádu).

[32] Daňový subjekt tuto důkazní povinnost ve vztahu k tvrzením, k nimž je povinen, splní, prokáže-li tato tvrzení svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012 - 61). Pokud však správce daně prokáže existenci důvodných pochybností [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu], indikující možnost, že ve vztahu k těmto tvrzením jsou poskytnuté evidence daňového subjektu nevěrohodné, neúplné, neprůkazné nebo nesprávné tak, že uvede konkrétní skutečnosti, z nichž tyto pochyby vyvěrají (aniž je povinen prokázat, že údaje o určitém případě jsou zaznamenány v rozporu se skutečností), důkazní břemeno ohledně pravdivosti daňových tvrzení a průkaznosti, věrohodnosti a správnosti účetnictví ve vztahu k danému obchodnímu případu přechází zpět na daňový subjekt. Ten je potom povinen svá daňová tvrzení doložit a prokázat, zpravidla jinými důkazními prostředky, než vlastním účetnictvím, soulad jím vedených evidencí se skutečností. Daňový subjekt tedy musí doložit, že přes vzniklé pochyby správce daně je jeho hospodaření průkazné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010 - 124, a ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119), jinými slovy, že údaje uvedené na jím předložených dokladech odpovídají zjištěnému skutkovému stavu (viz např. rozsudek ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Afs 34/2015 - 29).

[33] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou týkající se případu pana M.. Stěžovatel postavil svoji kasační argumentaci zejména na skutečnosti, že krajský soud vycházel ze svědecké výpovědi jeho bývalé manželky, která se jej snažila poškodit, a dále na skutečnosti, že označení plateb textem na výpisu z účtu jako nájem za 1/2009 a 2/2009 nemůže být považováno za nevyvratitelný důkaz. K tomu lze uvést, že stěžovatel sice napadá argumentaci daňových orgánů, respektive krajského soudu, o které tvrdí, že není pravdivá, nicméně v průběhu řízení nebyl schopen věrohodně doložit své vlastní tvrzení o údajně poskytnuté půjčce panu M. I pokud by Nejvyšší správní soud připustil, že tvrzení uvedené v protokolu ze dne 11. 7. 2012, kde stěžovatel uvedl: *„Jednalo se o půjčku, kterou pan M. poskytl mně, půjčku jsem mu již vrátil, žádná smlouva sepsána nebyla.“* je pouhou „tiskovou chybou“, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti (i když to, vzhledem ke znění tohoto vyjádření, považuje za krajně nepravděpodobné), nelze přehlédnout další tvrzení stěžovatele, podle kterého *„[s] panem M. nikdy nebyl uzavřen nájemní vztah, ani by nebylo kde.“*, které je zjevně nepravdivé. Toto tvrzení totiž bylo vyvráceno jak svědeckou výpovědí paní L., tak i výpovědí samotného pana M., ze kterých vyplynulo, že stěžovatel panu M. pronajímal minimálně do konce roku 2008 rodinný dům (rokem 2009 si nebyl pan M. jist, ale potvrdila jej paní L.). O tom, že provedené úhrady byly platbami za nájemné, pak svědčí také skutečnost, že na bankovní účet stěžovatele byly připsány platby ve stejné výši, tj. 15 000 Kč, kromě ledna a března roku 2009, také v listopadu a prosinci roku 2008, a svědčí o tom i variabilní symboly u těchto plateb užité (byť v měsíci prosinci variabilní symbol zadán nebyl). Daňové orgány si taktéž řádně ověřily tvrzení, že si pan M. od žalobce půjčil částku 50 000 Kč na koupi automobilu, přičemž z jejich zjištění vyplývá, že pan M. si v letech 2008 a 2009 žádný automobil nekoupil.

[34] Nejvyšší správní soud má za to, že uvedené skutečnosti ve svém souhrnu odůvodňují pochybnosti správce daně, na podkladě kterých bylo břemeno důkazní přeneseno zpět na daňový subjekt, tedy stěžovatele. Ten však, kromě nepodložených opakujících se tvrzení, neposkytl daňovým orgánům žádné další důkazní prostředky, na základě kterých by bylo možno považovat jejich odůvodněné obavy za vyvrácené. Na

podkladě výše uvedených zásad daňového řízení tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve vztahu k případu pana M. stěžovatel neunesl své důkazní břemeno, a jeho námitky proto nejsou důvodné.

[35] Totéž platí i o námitkách ve vztahu k pořízení použitého nábytku na vybavení stěžovatelem pronajímaných nemovitostí. Mezi účastníky řízení není sporné, že stěžovatel v průběhu daňového řízení předložil řádné kupní smlouvy na pořízení použitého nábytku v celkové ceně 170 000 Kč. Správci daně však vznikly odůvodněné pochybnosti stran účelu použití těchto movitých věcí, jejich umístění a doby jejich faktického zaplacení, tedy stran souvislosti uplatnění těchto výdajů s dosažením, zajištěním a udržením příjmů (viz § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů) daňového subjektu v kontrolovaném zdaňovacím období. Tyto pochybnosti správce daně vyjádřil ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 7. 2. 2012, v níž stěžovatele výslovně vyzval, aby správci daně uvedené rozhodné skutečnosti objasnil a zejména je podložil důkazními prostředky, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Jak uvedl již krajský soud, v odpovědi na tuto výzvu stěžovatel toliko neurčitě uvedl, že nábytek je již s největší pravděpodobností vyřazen a zlikvidován. Přitom však ani nijak neupřesnil, kde konkrétně se uvedený nábytek měl v době používání nacházet, pouze uvedl, že správci daně byl předán seznam pronajímaných nemovitostí. Jak uvedl krajský soud, vzhledem k neurčitosti stěžovatelem poskytnutých informací provedl správce daně místní šetření, a to dne 1. 4. 2014 v bytě na ulici Š. (nejpravděpodobnější umístění zmíněného nábytku) za asistence paní L. Z tohoto šetření však nevyplývalo, že by se v místě nacházel nově pořízený nábytek. Sám stěžovatel přitom další důkazní prostředky ohledně této okolnosti nenavrl, pouze zpochybňoval věrohodnost paní L. Sám však věrohodně nepotvrdil, či nevyvrátil, zda se předmětné vybavení mělo vůbec nacházet ve zmíněném bytě. Ani ve vztahu k této skutečnosti tak nelze konstatovat, že by stěžovatel unesl své důkazní břemeno, a tedy že jeho námitky jsou důvodné.

[36] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval případem údajně vrácené kauce panu B. Stěžovatel zde konkrétně namítá, že se krajský soud nevypořádal se skutečností, že kauci platil pan B. jako nájemce, nikoli paní B. Tomuto tvrzení stěžovatele však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Z odůvodnění napadeného rozsudku lze bez potíží seznat, že krajský soud bral v potaz, že kauce měla být uhrazena panem B., nicméně dospěl k závěru, že tato skutečnost nebyla stěžovatelem dostatečně prokázána, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[37] Ze správního spisu se podává a mezi stranami není sporné, že stěžovatel předložil správci daně kopii potvrzení, podle kterého pan B. dne 25. 12. 2009 převzal přeplatek za nájem. Jak však uvedl krajský soud, stěžovatel sice požadoval, aby částka 18 000 Kč byla uznána jako výdaj sloužící k dosažení a udržení příjmu dle zákona o daních z příjmů, avšak nijak nedoložil, že kauce byla zahrnuta do příjmů v daňovém přiznání za rok 2008. Současně z předložených výpisů z bankovního účtu stěžovatele vyplynulo, že platby za nájemné ve výši 5 000 Kč hradila po celý rok 2009 pravidelně paní B., která měla k účtu, ze kterého platby nájemného chodily, jako jediná přístupová práva. Rozpory vyvstaly i ohledně stěžovatelových tvrzení, který v odpovědi na výzvu k prokázání skutečností sdělil, že nájem za rok činil 68 000 Kč, přičemž z toho 18 000 Kč tvořila tvrzená kauce. Paní B. však, jak je patrné z výše uvedeného, na nájmu za rok 2009 uhradila celkem 60 000 Kč. Nadto byl nájemní vztah s panem B. započat již v roce 2005, není tedy jasné, proč by měl kauci uhradit až v roce 2008. Ani tuto nesrovnalost stěžovatel daňovým orgánům nijak

pokračování

neobjasnil. Stěžovatel byl přitom dne 7. 1. 2015 žalovaným řádně vyzván k prokázání jím tvrzených skutečností, avšak na tuto výzvu nereagoval a svá tvrzení během daňového řízení, vyjma výše uvedeného potvrzení, které bylo správcem daně zpochybněno, nijak neprokázal. I v tomto případě tedy kasační soud dospěl k závěru, že stěžovatel ohledně jím tvrzené skutečnosti důkazní břemeno neunesl.

[38] Co se týče namítané dílčí skutečnosti, že správce daně nevyslechl pana B., k té lze s opětovným odkazem na důkazní povinnost stěžovatele ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu pouze uvést, že výslech pana B. stěžovatel v průběhu daňového řízení nenavrhl.

[39] Nejvyšší správní soud se ztotožnil rovněž se závěrem krajského soudu, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno ani ve vztahu k případu paní P. Po celou dobu řízení stěžovatel pouze opakovaně a nepodloženě tvrdí, že v evidenci pro základ daně uvedl za rok 2009 jen čisté příjmy, tedy příjmy po odpočtu povinných plateb. Toto jeho tvrzení však vůbec nekoresponduje s provedeným dokazováním, ze kterého jednoznačně a bezpochyby vyplynulo, že tyto povinné platby hradila vedle nájmu přímo paní P. Není pravdou, že by daňové orgány nebraly v potaz stěžovatelem předložené vyúčtování, toto vyúčtování pouze nikterak nedokládá, že by povinné platby skutečně hradil stěžovatel.

[40] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami týkajícími se sporné povahy plateb od společnosti SOMO s.r.o. Stěžovatel namítá, že krajský soud své závěry opírá pouze o svědeckou výpověď Bc. V., který však o povaze těchto plateb nic neví, a pomíjí vyjádření pana M., který byl s problematikou seznámen nejlépe. Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Žalovaný (a potažmo ani krajský soud) totiž své rozhodnutí o odvolání stěžovatele nezaložil primárně na výslechu Bc. V., nýbrž na skutečnosti, že stěžovatel tyto tvrzené výdaje řádně nedoložil. Jak uvedl žalovaný na straně 11 rozhodnutí o odvolání, stěžovatel současně s vyjádřením k výsledku kontrolního zjištění předložil pouze dvě faktury, z nichž jednu správce daně zahrnul do výdajů podle § 9 zákona o daních z příjmů už v rámci daňové kontroly, a druhou měl stěžovatel ve výdajích již zahrnutou. Žalovaný přitom stěžovatele v rámci řízení o odvolání dne 7. 1. 2015 opětovně vyzval k prokázání daných skutečností, avšak ten již na výzvu nereagoval. Nadto z protokolu o výslechu Bc. V. je zřejmé, že žalovaný bral stěžovatelem předložené vyjádření pana M. v potaz, neboť jím Bc. V. konfrontoval a ověřoval si jeho pravdivost. K tomu je nutno v kontextu s kasačními námitkami uvést, že není pravdivé tvrzení stěžovatele, podle kterého Bc. V. při výslechu uvedl, že odmítá vytahovat 4 roky staré doklady a něco v nich hledat. Pan V. naopak jasně uvedl, že o způsobené škodě nejsou v účetnictví společnosti žádné záznamy.

[41] Krajský soud se pak v napadeném rozsudku taktéž neopíral pouze o výpověď Bc. V., jak tvrdí stěžovatel, ale rovněž o skutečnost, že platby byly na běžném účtu společnosti SOMO s.r.o. označeny jako nájemné za prosinec 2009 a leden 2010. Ve vztahu k panu V. pouze uvedl, že jeho výpověď bylo potvrzeno, že společnost si pronajímala byty pro zaměstnance pracovních agentur, o způsobené škodě však v dokladech společnosti nejsou žádné záznamy. Následně krajský soud vzhledem ke znění žalobní námítky, které je prakticky totožné se zněním příslušné části kasační stížnosti, popsal, že stěžovatel sice ve svém podání ze dne 24. 2. 2014 uvádí k této věci nové skutečnosti a přikládá dopis od pana M., avšak správce daně v této situaci správně aplikoval zásadu koncentrace řízení podle § 88 odst. 3 daňového řádu.

[42] Proti skutečnostem uvedeným v rozhodnutí žalovaného, tedy tomu, že tvrzení o povaze plateb nebyla řádně podložena doklady, pak stěžovatel nic nenamítal. Řízení ve správním soudnictví je přitom ovládáno dispoziční zásadou. Proto obsah žalobních bodů a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí správního soudu. Soud proto musí posuzovat každý konkrétní případ jednotlivě, přičemž se musí pohybovat striktně v prostoru vymezeném žalobcem, tedy v rámci řádně uplatněných žalobních námitek. V daném případě se námitky stěžovatele ve své podstatě míjejí s argumentací žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí. Nelze tak krajskému soudu vyčítat způsob jeho argumentace, který koresponduje se zněním žalobních námitek stěžovatele. Ani této námitce proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.

[43] Co se týče námitky týkající se dodanění nájemného v celkové částce 81 190 Kč, které plynulo na účet paní L., Nejvyšší správní soud se opět ztotožnil se závěrem krajského soudu, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, jestliže podle § 9 odst. 2 zákona o daních z příjmů dodal tyto příjmy u pana L., jelikož v době dosažení těchto příjmů byli pan a paní L. manželé a nájem plynul z nemovitosti v režimu společného jmění manželů. Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že pan L. neměl k účtu paní L. dispoziční práva, ani že krátce po tomto období došlo k rozvodu manželství. Tato námitka proto není důvodná.

[44] Pokud jde o stručnou námitku uplatněnou vůči neuznání výdaje ve výši 15 316 Kč, jakožto částky započtené proti faktuře pro společnost BROMO s.r.o., Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel pouze opakuje argumenty již uplatněné v odvolání a částečně i v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Nikterak však nespecifikuje, v čem konkrétně má spočívat pochybení krajského soudu. S danou argumentací se přitom vypořádal již žalovaný na straně 12 rozhodnutí o odvolání stěžovatele, na jehož obsah Nejvyšší správní soud odkazuje, a připomíná, že předmětem sporu nebyla primárně skutečnost, zda k vzájemnému zápočtu došlo, ale skutečnost, ve kterém zdaňovacím období k němu došlo. Stěžovatel přitom věrohodně neprokázal, že k zápočtu došlo právě ve zdaňovacím období roku 2009.

[45] K námitkám týkajícím se neuznání výdajů za malířské práce údajně provedené panem V. Nejvyšší správní soud pouze opětovně připomíná, že je to daňový subjekt, koho tíží důkazní břemeno ve vztahu ke skutečnostem, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván. Stěžovatel sice předložil doklad, podle které pan V. uvedené práce vykonal, nicméně tato skutečnost byla následně žalovaným zpochybněna, když pan V. při svědecké výpovědi důrazně vyloučil, že by práce prováděl, či uvedený doklad vystavil. Stěžovatel však tuto skutečnost dále nikterak neprokázal a důkazní břemeno proto neunesl. Jiné faktury vystavené panem V. byly tímto svědkem přeloženy při provádění svědecké výpovědi. Je z nich přitom patrná značná podobnost, a i z výsledku je zjevné, že byl zaměřován i na skutečnost, zda mohl fakturu například zfalšovat někdo z okolí pana V., to však pan V. vyloučil. Bylo tak na stěžovateli, aby jinými prostředky prokázal, že k fakturovaným pracím skutečně došlo tak, jak deklaruje. Jak přitom uvedl již žalovaný v rozhodnutí o odvolání, stěžovatel uváděl, že jej pan V. nezná pravděpodobně proto, že jej zastupovala jiná osoba, tuto osobu však nedokázal konkretizovat, přitom by daná osoba

pokračování

mohla provedení prací panem V. potvrdit. Nelze tak přičítat k tíži žalovaného, respektive krajského soudu, že stěžovatel danou osobu neoznačil a svou důkazní situaci neposílil.

[46] Námitky ve věci uplatnění výdajů z dokladů pod čísly 9, 17, 18 a 22 jsou opět prakticky pouze opakováním tvrzení již uplatněných v odvolání i v žalobě, tato tvrzení přitom stěžovatel v průběhu celého řízení nepodpořil žádnými důkazy. Nejvyšší správní soud proto toliko odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného na straně 12 a 13, respektive odůvodnění napadeného rozsudku na straně 11, kde se žalovaný a krajský soud s těmito tvrzeními stěžovatele vypořádali a konstatovali, že stěžovatel vůči nim neunesl důkazní břemeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje.

[47] Pokud jde o zaplacené úroky z hypotečního úvěru, které nebyly na žádost stěžovatele zahrnuty do nutných výdajů, krajský soud se řádně vypořádal s veškerými žalobními tvrzeními stěžovatele, a to na stranách 11 a 12 napadeného rozsudku, na které Nejvyšší správní soud odkazuje. Stručná a obecná námitka, podle které má kopie potvrzení o zaplacených úrocích od banky a smlouvu o úrocích správce daně ve svém archivu a jeho pracovnice si je nevyzvedly, pak jednak nebyla v žalobě vůbec uplatněna, pročez se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, a jednak se mýlí s odůvodněním rozsudku krajského soudu.

[48] Kasační námitky stěžovatele tedy ve svém souhrnu nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítá.

[50] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady překračující rámec běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[51] Nejvyšší správní soud současně rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost, neboť tento poplatek byl vybrán nedopatřením z důvodu administrativního pochybení. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, účastník řízení, který ve své věci podává kasační stížnost opakovaně proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60). Stěžovatel přitom již ve věci kasační stížnost podával, a to proti předcházejícímu usnesení krajského soudu ze dne 19. 4. 2016, č. j. 52 Af 54/2015 - 29, kterým byla jeho žaloba odmítnuta, přičemž toto rozhodnutí bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 Afs 106/2016 - 31, zrušeno, proto nebyl povinen soudní poplatek za opakovanou kasační stížnost znovu hradit.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky
(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu